

ОГЛЯД ПРЕОИ

Наслідки діяльності німецьких підводних човнів для іберійсько-американських держав

ДНБ. БЕРЛІН. Дипломатичний кореспондент ДНБ пише:

Спеціальне звітання з Головної Квартири Фірера про затоплення понад мільйона тонн ворожого тонажу біля східного американського побережжя на протязі недовгих двох місяців, звернуло увагу світу на проблему, яка спричинила американським державам — більш голови. Комісія для пареправства СДА обмірковувала на спеціальному засіданні питання, як можна перешкодити тому, щоб німецькі підводні човни не затоплювали більше кораблів, ніж СДА можуть вибудувати. Щоб припинити ці труднощі, треба б згідно з оцінкою СДА будувати в середньому три кораблі щодня, що однак вважається неможливим з причин зростаючого браку різної сировини та зживання корабельного промислу для інших цілей. Це питання спричиняє Північній Америці багато клопоту також під іншим оглядом. Воно нагадує їй в неприємний спосіб — обіцянки, які вона легкодушно і щиро давала на конференції в Ріо де Жанейро. Наслідки незадоволеної американської організації та загроженого стратегічного положення СДА показують саме тепер в обороті з Середньою та Південною Америкою. І так уряд Куби клопочеться в СДА про те, щоб відновити, перерваний діяльністю підводних човнів корабельний зв'язок з СДА. Куба оплакує передовсім втрату дуже доглядливого пасажирського обороту

та відкидається до постанов конференції в Ріо де Жанейро, де СДА зобов'язалися усунути всілякі труднощі внутрішньо-американського обороту. Також Венесуела починає відчувати наслідки діяльності німецьких підводних човнів, які проявляються в тяжких господарських заколатах. У портах цього краю, який на життя і смерть зв'язався з СДА, стоїть багато кораблів-цистерн, бо товариства для експлуатації роппи, перервали свою діяльність, а між робітниками приходить до завоєвання має повідомлення з Буенос-Айреса, в якому кажеться, що затоплення корабельного тонажу в наслідок діяльності німецьких підводних човнів веде до небезпечної загрози американського господарського обороту. З цієї причини іберійсько-американські держави звертаються з претензіями до Вашингтону. Вони покликуються на тезу, висунену Самнером Вільямсом в Ріо де Жанейро, що господарство західної півкулі належить підтримувати взаємною допомогою. Для знавця відносин такий розвиток подій не був несподіваний. З боку держав пакту трьох віддавна вказувало на таку можливість. Але всі ті упущення і перестороги пішли нанівець. Тепер починають дозрівати наслідки політики шуропалки СДА, за яку обдурені краї можуть дякувати тим державним мужам, які беззапечно віддалися доларовому імперіалізму.

Основою турецької закордонної політики — затримати повний неутралітет

ДНБ. РИМ. В інтерв'ю для кореспондента «Попольо ді Рома» турецький міністер закордонних справ Саракоглу, як основу турецької закордонної політики подає задержання повного неутралітету країни. Туреччина готова боронити цієї неутралітету перед кожним. Після війни Німеччина й Туреччина будуть взаємно з обабічної користю доповнюватися. Наприкінці турецький міністер закордонних справ висловив обурення всіх турків з приводу атентату на міністра фон Папена і своє здоволення з приводу арештування винуватців. Щодо взаємин з Москвою, міністер вказав на те, що Туреччина вже від Атарірка має приязні взаємини з Росією, які дозволяють на непорушність внутрішнього режиму обох

країн. «Німецько-совєтська війна», — заявив Саракоглу, — це «перенесла» свої дії на Чорне море, і яка обійшлася нам втратою декількох кораблів, збільшила труднощі нашого положення, але між Анкарою і Москвою нічого не змінилося».

„Помилковий“ англійський налет на турецьку місцевість Міляс

ДНБ. АНКАРА. З урядового британського боку повідомлено, що британські літаки помилково налетіли на західно-анатолійську місцевість Міляс. Турецький уряд домагався від британського посольства відшкодування.

ЗАЛІЗНИЧНИКИ У НІМЕЧЧИНІ ТА У СОВЕТСЬКОМУ СОЮЗІ

«Остраум - Артікельдінст» одержав дві кореспонденції, що змальовують соціальний стан залізничників у Німеччині та Советському Союзі. Першу статтю написав німець, а другу — советський залізничник, який

І. Німецький залізничник, як олійський господар

Залізнична сітка Великої Німеччини має 100.000 кілометрів довжини. По обох боках залізничної колії простягаються невеличкі поля та городи. Ці прилягли до колії смуги землі, що належать німецьким залізничникам, складаються тепер з багатьох тисяч малих городів і, займаючи разом 70.000 га, служать прохарчуванню народу. 200.000 залізничників арендують цю землю. Вони сіють на ній горох і садять фасолу, можна на ній побачити грядки з городиною та квітники. Травом, що росте по боках залізничного насипу, залізничники годують овець, криликів, свиней, курей та навіть корів. Не забувають і про фруктові садки. На цій землі залізничник господарює на дозвіллі після служби. Це побічне заняття залізничників приносить велику користь їхньому здоров'ю. А яка від нього користь для німецького народного господарства, це показують цифри: залізничники держать 750.000 штук домашньої птиці, 364.000 криликів, 74.000 свиней, 60.000 кіз, 44.000 вуликів з бджолами і 13.000 корів. Залізничне сільське господарство однієї тільки Гамбурзької округи охоплює 12.371 члена. Вони продукують річно 600.000 кілограмів м'яса, 9 мільйонів яєць, 35.000 кілогра-

мів меду. Врожай з цих малих господарств у Гамбурзькій окрузі дав і в 1938 р. з загальної площі у 30.000 га 9.000.000 клг. просапних культур та городів, 4,8 мільйона зелених та грубих кормів, 750.000 клг. збіжжя, 700.000 клг. фруктів та 300.000 клг. ягід. На цій залізничній землі посаджено 22.963 фруктових дерева. 7.500 залізничників мають 85.000 штук домашньої птиці. 1.300 залізничників розводять криликів і мають їх 13.000 штук, 750 залізничників держать 2.100 кіз, 420 залізничників-пасічників мають 3.200 вуликів. Так само, більш-менш стоять справи і в інших залізничних округах. Залізничники мюнхенської округи держать 551 корову, 814 свиней, 210 овець, 1.024 кози, 1.676 криликів, 15 бичків, 1.272 штуки голубів, 12.662 штуки курей 1.617 гусей, 728 качок та 803 вулики бджіл. В цій окрузі арендують залізничну землю 4.737 залізничників.

Щоб збільшити продуктивність цих дрібних господарств, орендарям будуть на державний коштів стайні та гноярні. Сільське господарство Німецьких залізниць підвищує рівень життя залізничників, цих людей важко та відповідальної праці і поглиблює зв'язки між селом та містом.

2. Як живеться советському залізничникові

Як тільки большевики захопили владу, вони почали помалу ліквідувати всі права та користі залізничників. Так, залізничників ограбовано. А незабаром, під гаслом «боротьба зі спекуляцією», большевики обмежили залізничникам право вільної їзди. Від шести вільних подорожей на рік залишилися тільки одна-однісінька подорож. З чотирьох подорожей для заступу харчів на місяць залишилися тільки дві. Щоб обмежити подорожі хворих залізничників большевики розпорядилися, щоб кожний залізничник, який їхав лікуватися, брав спеціальну посвідку від лікаря. За давнішні службові помешкання большевики встановили таку високу платню, що більшість залізничників мусіла покинути ці помешкання. Тільки в останніх двох роках залізничники одержали форменний одяг. Матеріал був дуже поганий. Про-

щі за цей матеріал стягали з заробітної платні по ціні вищій ніж він коштував на вільному ринку, невдоволення залізничників зростало, а зацікавлення працею слабшало. У 1937/38 р.р. була «чистка» серед залізничників. Багато добрих залізничників тоді звільнено з служби, а частина їх помандрувала до лавів ГПУ. Залізничників арештовували та садили до в'язниць за найменші провини. Дуже часто залізничникам доводилося платити великі грошові карі. Залізничники були так стурбовані цим усім, що один по одному покидали працю. Щоб спинити цю втечу, впроваджено п'ятирічні контракти. Слова Сталіна «Турбота за людину» були для залізничників особливо злючою іронією. Протягом 23-літнього большевицького панування вони бачили тільки рабство та варварську експлуатацію.

Які церкви зруйнували большевики в Києві

За час свого майже двадцятилітнього панування у Києві большевики старалися знищити в ньому все, що дорігало українському серцю. Київ мав багато церков, що були правдивою прикрасою міста і являлися великою пам'яткою старовини. Безбожницька влада не зупинилася навіть перед величезною архітектурно-мистецькою вартістю цих пам'яток. Особливий шал нищення церков огорнув большевиків у рр. 1933 — 34, коли то вони задумали знищити найбільше святоїно Києва Софійський Собор. Лише в наслідок інтервенції закордонного залишено цей злочинний намір. Зате знищено ряд інших прекрасних церков Києва. Як доведеться большевики зруйнували у Києві такі церкви: Михайлівський монастир XII ст., Братський монастир на Подолі, Десятинну церкву, Миколаївський Собор, збудований Гетьманом Мазепою, Микольський

монастир, Маріїнсько-Благовіщенську церкву, Олександрівську церкву, Георгіївську церкву, Іллінську, Трьохсвятительську, Залізну церкву на Галицькій площі, Скорбної Божої Матері, Вознесенську, св. Федора, Петропавлівську на Подолі, св. Різдва, Грецьку церкву, Щековицьку та Йорданську. Крім цього злочинна большевицька рука висадила в повітря головну церкву Києво-Печерської Лаври.

Безумовно подасмо лише тут головніші церкви, багато ще різних менших церков так само зникло в наслідок знищення їх безбожницькою жидо-комуністичною владою. Цієї ганебної варварської роботи большевиків, яка перейде до історії з іншими ганебними її кривавими злочинами і буде свідчити перед усіма віками проти комунізму, український народ ніколи не забуде.

Кілька практичних господарських порад

1. В останній час в пресі друкуються заклики до селян, що звивають до переведення весняних посівів, це вказує на те, що тяглові сили до польових робіт в достаточній кількості немає. Кінь не відсутній товариш воєна на війні, мусить бути заступлений в польових роботах. Недостаток кіньської поголів'я можна заступити коровами, бо умірена праця не впливає від'ємно на їх молочний стан.

В тій цілі бажаним є зробити хомуту, бо праця в хомутах є зручніша чим в ярмі. Можна також приміняти — супрж корови з конем, в кого є тільки один кінь, в тому випадкові на коня відповідно можна збільшити вагу. Корову на протязі пару днів треба привчити до праці в легкому тягарі, який поступово можна збільшувати. Корови є рухливіші від волів, тому дуже добре надаються в супрж з конем. Кожний господар сам може собі хомут для корови зробити: два куски дерева зігнути на взір людині оббити матеріалом (з кляччя, сіна) щоб не гнітили карка і лопатки в корови, в горішній частині злучити 2-ма залізними шпалками по одному нютіві, щоб дозволений був завісовий рух ramen хомута, в горішній половині ramen вставляється залізні скоблі з зігнутими ушками на боки, щоб не гнітили

лопатки корови, а в низу отвори для ремінного паса, що під підборям загинається на карку, хомут накладається з гори, а після загинається паском в низу. Щоб хомут при праці не спадав в перед за лопатками відповідно його прикріпити до паса.

2. Міське населення в теперішню пору відчуває недостаток м'яса, щоб цей недостаток зменшити треба приступити до годівлі криликів. Годівля криликів не вимагає великих примінь, багато і дорогих кормів, а приплід від трьох самиць вже через 5—6 міс. дасть цілий родичок доброго і багато м'яса, а також цінних шкірок та пуху.

Докладніше хто хоче запізнатися з годівлею криликів знайде її в журналі «Український Хлібороб».

Велике значення має також годівля курей, які дають поживне і здорове молоко, а не вимагають вибагливих кормів.

Корм для кіз — це відпадки з кухні, помий, відпадки при очищенні збіжжя, листя з дерев, сушена кропива і другі бур'яни.

На перешкоді поширенню годівлі кіз стоїть рідке явище, що деякі кози дають молоко з неприємним смаком, тому треба підбирати для годівлі кози з добрим смаком молока.

Кий О.

Селяни, подбайте також за хліб для міст!

Короткий огляд української історії в німецькій пресі

«Дойтше Українер Цайтунг» з дня 23.I.1942 р. подає:

Щоб пізнати даний народ, треба засвоїти собі закон, котрому підлягає його життєвий ритм на протязі довголітньої історії. Так само у відношенні до України. Ця країна і її народ на історичний шавініч світових змагань, світових потуг, викликає величезне зацікавлення, особливо з огляду на надзвичайну скомплікованість загально-світової політики сучасного моменту.

Коли глянемо на старі географічні мапи, то завжди кидається нам в очі величезний простір Сходу Європи, і частини Азії, котрий носив ім'я Російської імперії. Україна, власне мала дуже небагато спільноти, як і з московською державою царів, так і новою большевицькою диктатурою. Століттям стоїть Україна, як охоронний вал Європи перед навалою різних неарійських племен, а в останніх десятиліттях веде боротьбу на життя і смерть з жидо-большевицькою Москвою. І часто-густо на протязі цілої історії світ, який не добачає і не доцінює цієї жорстокої боротьби.

Границі України можна окреслити на півночі Бряньською обл. на півдні Чорним і Азовським морем, на сході східними теренами Дону, а на заході Карпатами. Всі українські рі-

ки течуть в Чорне море, і лише Сян і Бог (західні) в Балтійське. Отже ясно, що Україна тяжить до Чорного моря і її призначення зв'язане з призначенням середземноморських країн. До того Україна має ще підземні багатства, як вугілля, руда, манган, солі і коалін, що знаходяться тут у великій кількості.

Населення України перед теперішньою війною виносило 55 мільйонів, що при 934.000 кв. км. дає 59 людей на 1 кв. км. 12 мільйонів українців нараховує більше 200.000 населення. Щодо народностового складу населення, Україна має: 77,2% українців, 14,3% росіян, 5,9% жидів, 4,1% поляків, 1,3% німців і 3,4 інших народностей.

Українська територія та її населення на протязі своєї багатотисячлітньої історії пережила чимало змін і катаклізмів. В передісторичних часах, багато народів вдерлися на цю територію, маневрували, грабували й... гинули, шукаючи собі пристановища. Ще за 500 літ перед Р.Х. в часах Трипольської Культури (Trypolli Zeit) вже були тут людські оселі. Це були часи коли індо-германи вирушили на захід зі своєї прабатьківщини. Прийшли сюди арийці з Ірану, греки, тракійці й ілірійці. Вони йшли далі,

або змішувалися з примандрювавшими сюди кляітами. Торговельним шляхом Бернштейна з півночі потягнули до Чорного моря в II ст. готи, і принесли країні нову культуру. Германсько-грецьке мистецтво променивало з цих просторів на протязі двох століть.

На високім березі Дніпра був заложений Київ, але годі установити точну дату його заснування. Легенди стяють давніх часів та історії. Ще в старогрецьких книжках можна знайти згадку про існування Києва. Також арабські і грецькі літописці згадують про гарне місто в багатій країні. В V ст. вдерються готи, через чорноморський край в Європу і зупиняться лише на заході її, побити на катальонських полях. Захід перший раз є врятований германцями. У тім часі гине готська держава на півдні сьогочасної України.

В IX стол. примандрюють зі Скандинавії варяги на своїх швидких бойових, викингів човнах, майстерно використовуючи біг річок на південь. З далекої Норманської півночі йдуть через Візантію, яку вони називають Міклагардом (Miklagard), до оспіваного сагами Бардаду. Іх по дорозі тривожать своїми наїздами хозари і варяги, засновуючи на Дніпрі свої домівки. Одним з найважливіших опірних пунктів є власне Київ, який вони називають Кенуардом (Kenuardom). Варяги підбивають місцеві племена і засновують варязьку

державу. Ця германська держава була гордим, оборонним валом, який був на сторожі Європи проти всіх нападів Азії. Перші варязькі вожді називалися Аскольд (Haskold) й Дир (Diri). Їх наступниками були Рюрик (Rörik) й князь Олег (Helgi) з племені Руотсі (Ruosti) з над озера Мелар (Melersee). Після них й отримала земля назву Русі.

Українська велика княгиня Ольга (Helga) відвідала Візантію і, як подає німецький хроніст Адам з Бремена, прийняла там під впливом царя Константина VII хрещення. Вернулася вона з відтам незадоволеною.

Мала враження, що прийняли її не з такими почестями, які їй належали. В кожний раз вислала вона посольство до Оттона Великого до Кведлінбурга з проською прислати до Києва священників і єпископа. Архiepіскоп Бременський й Гамбурзький вислав тоді ченців з Франкфурта над Майном. Приготування до цієї експедиції тривали 2 роки.

Цілий ряд видатних осіб дарували варяги Україні. Ігор (Ingvar) був відважним вождем. З часом норвезька кров змішалася зі слов'янською й великий князь Святослав був першим вождем варягів, який прийняв українське ім'я.

В році 1089 імператор Генрих IV оженився з донькою великого князя Всеволода, кн. Евпраксією (Адельгейдою) через

що варязько-українська княгиня опинилася на німецькому імператорському троні в Гюстларі (Gostlar). Взаємовідносини між Німеччиною і Україною були дуже жваві, тому повстало багато династичних зв'язків поміж пануючими родами обох країн. Й можна встановити, що під впливом німецького первня, ця країна була завжди в розквіті. В часах Ярослава, як подає хроніка Тітмана (Thietmar von Merseburg), Київ був містом збитими вулицями й має 400 церков. Син Ярослава — Вячеслав (Wiateslaw) оженився з княгинєю Одою, небагою імператора Генрика III, одного з наймогутніших володарів Німеччини. З підбитої варягами держави, повстала правдова на німецькому праві.

В тих часах зростає московське царство. З півночі та сходу чигають вороги на Україну. На протязі нецілого століття був Київ три рази зграбований, знищений і спалений до крайніх мурів.

Рівночасно в далекій Азії зновується Монгольське царство (1211). Як водоспад налігають тисячі монгольських кіннотчиків на своїх маленьких степових кониках через Каспійсько-Уральську браму й північний Кавказ, що не встоєло перед їх грізним натиском.

Першою європейською державою, котра поставила опір

цій страшній навалі, — була власне Україна. Українські полки в смертельній змаганні були знищені, й навала пішла далі на захід. Люди, міста й цілий краєвид дістали печаті наїзду тих кінних орд; де степові сини ховалися по лісах, там ті ліси були спалені, бо ліс наводив страх на виходців східних пустель. Вже перекотився той вал через Польщу й Угорщину, вже деякі вожді орд Батия вдерлися в середню Європу, досягли Сербії, й Дальмації й з'явилися на Адриатичному березі Середземного моря, де під той час відбувалася війна між арабами і норманами. Це було охоплення заходу беззладною і винищуючою силою жорстокої деспотії.

Вслід за ордами потягли з Азії підкріплення, але багато крові коштувала Чингіз-Ханові Україна. Та врешті під Лигнідом блисучу німецький меч. Генрих II Шлеський зрозумів смертельну небезпеку, яка грозила імперії, й далі пішов на захід. Не дивлячись на чисельну перевагу лише зі святого покликання прийняв він той бій. Зудар двох світів був страшний в своїй силі й завзятості. Відбувалася жорстока битва, непереможні були напади численної кінноти. Татари знали лише знищення свого ворога, бо в їх звичаю було вбивати своїх полонених. Це відбувалося по певному плану, при тім, з кожної сотні визначалося згори певне число до забивання. По кожних десяти

Тридцять січня

«Остраум - Арткельдінст» по-дає:

30-те січня стало вирішною датою не тільки для історії Німеччини, але й для історії Європи. Дев'ять літ уже минуло від того дня, коли Адольф Гітлер перейняв владу в Німеччині. 30-го січня 1933 року завершилась основна перебірка в німецькому державному й національному житті. Завдяки новому соціальному ладові Німеччина скріпилася, її господарство й правне життя оновилися, і вона знову здобула свободу щодо утримуваних війська та в закордонній політиці. Завдяки цьому скріпленню подалу переборено наслідки Версальських обмежень і відіграні від Німеччини області знову повернулися до Райху. Але це був тільки початок наслідків 30-го січня 1933 р. Діло Бісмарка, який об'єднав Райх згідно з концепцією малої Німеччини, можна було вже продовжувати відповідно до великонімецької концепції: наддунайські й альпійські області першим раз в історії стали складовими частинами німецького національного простору, що зміцнився ще че-

рез прилучення Чехії та Моравії. Таким чином Райх став подалу тривимим осередком Європи. Промінуючи своєю силою, він завдяки 30-ому січня зробився подалу основою ладу для всього континенту. Порівняймо розвиток Німеччини від того дня з розвитком Советського Союзу: в Советському Союзі, що складався з селянських країн, селянство зіндустріалізовано й увесь край обернено в одну фабрику зброї. В Німеччині націонал-соціалізм знову зв'язав народ з землею. В Советському Союзі людину сполетаризовано й пригнічено, а в Німеччині й селянина, й робітника, взагалі кожному окрему професійну групу — піднесено. В Советському Союзі людину зроблено невеличким майбутньої світової революції, в Німеччині вона жила із своєю праці і їй дано було найкращий у світі соціальний лад. Поруч із господарством у Німеччині квітло також і мистецтво. Перед вела архітектура. Побудовано нові театри, старі перебудовано. Для трудящої людності створено навіть «народний віз» —

авто німецького робітника. І коли б не війна, то в Німеччині, багато робітників мало б уже тепер свої власні авта. Так все від 30-го січня змінилось! Який розквіт у господарстві, хліборобстві, які нові погляди в мистецтві й науці! Протягом декількох літ усунуто безробіття, що було головною причиною німецьких злиднів. Почався величезний розквіт сільсько-господарської продукції. Зрозуміло, що німецький селянин не міг при цьому сидіти з заложеними руками. Німецький робітник і селянин знають, що вони вкладають свої сили, бо все, що вони роблять, виходить їм же самим на користь. Мільйони німецьких воєнків за тих кілька місяців німецько-советської війни пізнали цю різницю. Вони на власні очі побачили, які злидні приніс людям за 25 років свого панування большевизм і скільки за дев'ять літ потрапив створити націонал-соціалізм. Німецький народ знає, що ця війна це соціальна війна, в якій він бореться проти большевизму і плутократії за свої соціальні права.

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК ПРО КОМУНУ

УК. Робітник Макар Палащук і його дружина Ганна, мешканці Рівного, повідомляють так: «Большевики переслідували всіх — і це страшна брехня, коли Сталін каже, що трудящим у Советах добре жилося, — оповідає робітник, — «у них добре жилося тільки жидкам і москалям», та «й то не всім, а тим, що служили в НКВД. Робітників мав норму і соціалістичні змагання, які вимотували з нього всі сили, а в заміну давали злиднений прожиток».

А коли ми питаємо Палащука, що це таке соціалістичне змагання, він відповідає: «Вибачили коли жидівську балагулу? У нас її бачила кожна людина. Жидівський дрібний гандляр, великий віз навантажать різними товарами і тягне його одною конякою. На сільській вулиці болото, в яке западають колеса. Кінь не має сили тягнути воза, він неугодований, зморений. Але жид його не поважає. Обертає батога і б'є тварину грубим кінцем. Коняці піна з рота точиться, вона стає, а потім зривається і — тягне не тільки важку балагулу, але й жид, що сидить на возі. А коли люди кажуть: — Жиде, та ж тоби тварина здохне, бачиш у неї сил немає, — жидюга сміється і каже: — Ну і що? Хай здохне! Вона мені вже давно свою ціну відробила. Здохне — шкуру стягну і продам, трохи доложу і нову куплю. Бо треба на гандлю розумітися. Тому-то, бачите в уяві нашого народу, найбільш принижена тварина це — жидівська коняка».

А «соціалістичне змагання» ото вам і є то само, що большевики з усіх робітників поробиляти таких жидівських коней. З дня на день виконували ми високі норми, яких виконати людині не під силу, а що ми поволі конали, це Сталінові і його жидівським «соратникам» було однаково.

Ганна, жінка робітника Палащука оповідає, про страшне обниження життєвого стану за большевиків. «І війни не було, і країна така багата, а за всім у них черга — за хлібом, за сіллю, за цукром — треба було стояти зранку майже до ночі і то рідко коли можна було щось дістати. І хай собі Сталін, базікає про наше «визволення», ми його не хочемо, бо знаємо, що їхній поворот означає для нас смерть і загибель».

Слова й діла Йосифа Сталіна

Сталін говорив:

«Однієї лише свободи далеко не достатньо. Коли не вистачає хліба, не вистачає масла і жирів, не вистачає мануфактур, мешканця погані, то на одній лише свободі далеко не поїдеш. Дуже тяжко, товариші, жити однією лише свободою. Щоб можна було жити добре й весело, необхідно, щоб політична свобода доповнювалась матеріальним добробутом. Якою була політична свобода — річ загальнонодома. Шалено працювало НКВД, суди і при одичаних і при зачинених дверях інтенсивно фабрикували вироби».

«Матеріальний добробут» визначає голодний зарплатою, чергами за хлібом, бридко зробленими речами найширшого вжитку, маленькими та холодними квартирами».

Сталін сказав: «Скромність прикрашає большевика».

Всяка передова в усякій галузі не могла обійтись без сатиричного нагадування «вождя народів». Кожен і такти демонстрат невідомо, портрет «вождя народів». Всього ка промова закінчувалась виваленням «вождя народів». Кожна п'ята установа носила ім'я «вождя народів».

Збірка праць венеологічного інституту починалась передмовою де вказувалося, що «тільки

при радянській владі завдяки партії, уряду й особистій участі улюбленого вождя народів т. Сталіна венеологія змогла досягти того рівня, на якому вона знаходиться». Молотов вихвалив Сталіна, Хрущов вихвалив Молотова, Хрущов хвалив Бурмистенко і т. д.

Друкували мільйони примірників портретів «вождів» і розвішували їх на будинках, в установах, на зборах і в трамваях. Учні в школах вчили: «Будьте такими скромними, як Сталін».

Сталін в конституції записав: «Громадянам в СССР гарантується законом: а) свобода слова б) свобода друку в) свобода зборів і мітингів г) свобода вуличних походів і демонстрацій».

Промовці, що виступали по радіо, запропонували свої промови, які проходили чи не по трітій цензури, читати з написаного. Газети й книги проходили найлютішу цензуру. Збори й мітинги, що проводились без дозволу відповідних органів, розганяли, а учасників карали.

Сталін сказав: «Син за батька не відповідає». Родичі репресованих (а їх були тисячі й тисячі) повинні були подавати заяви до партійних комітетів і всіляко відхрептуватись від них. Тих, хто цього не робив,

викидали з роботи, позбавляли пенсії, цюкнували, як тільки могли, арештували.

Сталін записав в конституції: «Громадяни СССР мають право на працю». Так, людина мала право на працю, але на яку працю? Інженер одержував у середньому 500 карбованців. Цих грошей ледве вистачало на півгодинне існування його родини.

Так, людина мала право на працю? Але за запізнення на 10 хвилин, навіть з поважних причин, її засуджували на рік тюрми.

Сталін казав, Сталін обіцяв, Сталін наказував, а люди мали одне дійсне право, ніколи ніким не затверджене, — вмерти чи то з голоду, чи то від кулі НКВД.

Сталін казав, Сталін обіцяв, Сталін наказував, а люди мали ще одне — третє право, знову ніким не зафіксоване на папері і не затверджене, — плакати.

Плакати й проклинати, проклинати й чекати слухного часу, чекати й готуватись до помсти, від якої земля здригнеться.

Микола Первач.

МИКОЛА ЧИРСЬКИЙ

Останніми днями ми одержали сумну вістку, що 26 лютого 1942 року у Кам'янці-Подільському помер поет і письменник Микола Чирський.

Вістка про смерть Миколи Чирського викликала глибокий жал і багато споминів. З цією людиною зв'язані спогади з нашої історії останніх 20 років. Неважко пригадати собі табори інтернованих українців у Каліші, де в літературному гурті «Веселка», Микола Чирський був ще в юнацькому віці, до всього придивлявся, все з гумором сприймав. Тоді він учився в Юнацькій школі.

Потім шпиталь у Ципіорному, де лежали туберкульозні воєнки. Там був поет Юрій Дарган, Михайло Селеріг і Микола Чирський. Серед сотень воєнків, яких неміч прив'язала до ліжка, Микола Чирський був найвеселіший. Тоді він вірив, що перемаже хворобу.

І Прага, куди примандрував Микола Чирський із польських таборів. Вільне життя оживило, хоч шкільні студії й не захопили його. Він не хотів приборкувати себе, щоб сідати на лаву якоїсь школи. Захопився театром, дуже гарно грав на сцені.

На Карпатській Україні виступав у міському театрі, де вдало виводив комічні й резонерські ролі. Прекрасний був у танку «Чумаки».

Побіч того, він сам писав театральні п'єси, до яких Микола Аркас та Балтарович komponували музику. Оперети мали великий успіх.

Тоді Микола Чирський почав шукати в собі хисту драматурга.

Хист драматурга він мав і показав його в «Отамані пісні» — драмі з визвольної боротьби, яку кілька разів грали у Львові й Празі. Цього хисту покійний не розвивав, бо все шукав нових способів вислову своїх переконань.

Час від часу писав він вірші та видав їх збіркою під назвою «Емаль».

Микола Чирський тужив за Україною і линув до неї своїми думками.

Почалися події, рушили німецькі війська, зайняли Кам'янець-Подільський. Микола Чирський виїхав туди. За роки еміграції, туберкульоза знищила легені і дня 26 лютого Микола Чирський в останній раз вдихнув свого подільського повітря. Було йому тільки 41 рік життя, що перервалось в думках і пориваннях. Спочив у своїй вимріяній Батьківщині. Рідна земля нехай буде йому пером.

Українське життя

СВЯТО-АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

В неділю 8 березня ц. р. заходами Львівського Відділу УЦК, влаштовано в Оперному Театрі Свято-Академію у вісімдесят першу річницю смерті Тараса Шевченка. В програму Академії увійшли виступи мішаного українського національного хору в супроводі великої оркестри під керівництвом М. Туркевича, що відспівав Заповіт Лятошинського, «Ой чого ж ти почорніло» Шевченка — Ревуцького, вступне слово Д-ра В. Сімовича, сольспів П. І. Туркевича-Мартинця, виступ чоловічого хору «Сурма» під керівництвом О. Плешкевича. В далішній програмі виставлено мистецькими силами Українського театру у Львові вперше на сцені Шевченкову містерію «Великий лях» у драматизації Г. Л. Лужницького.

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У ПРАЗІ

7 березня ц. р. о год. 20-тій європейського часу радіовисильня в Празі, передавала Шевченківський концерт, улаштований празькою українською колонією під протекторатом Українського Вільного Університету в Празі. Святочний концерт відбувся в найбільшій, у Празі, Сметановій залі, Репрезентаційного дому. В концерті приймали участь: Е. Гакен — член опери народного театру, (чех, родом з Волині), М. Забейда (білорусин) — оперний співець, Наталя Дорошенко — член Українського Державного Театру, І. Кавацок — соліст Земельного Театру в Брні і український мішаний хор. До цього концерту видано естетично виконане запрошення — програми з портретом поета на заголовній сторінці, в мовах німецькій, українській та чеській. Зала була переповнена, головню українською еміграцією, з Праги та провінції.

ОБЛАСНА НАРАДА СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В ПРОСКУРОВІ

В днях 20—21 лютого ц. р. в приміщенні Проскурівської Окружної Управи відбулася дводенна обласна нарада агрономів та керівників сільського господарства Кам'янець-Подільської області.

На цій нараді обговорено важливі питання, зв'язані з ходом весняних підготовчих робіт. Постановлено, зобов'язати всіх сільсько-господарських керівників виконати хлібоздачу, приспішити ремонт сільсько-господарського інвентаря, в першу чергу по МТС, та перевести остаточну перевірку посівного матеріалу по всіх культурах.

Сільсько-господарські школи у Галицькому повіті.

Львів. У Галицькому повіті розпочато організацію сільсько-господарських шкіл. Так само як в інших частинах Генерал-Губернаторства, ці школи діляться у Галичині на сільсько-господарські фахові школи, сільсько-господарські школи та вищі сільсько-господарські школи. Сільсько-господарські фахові школи це обов'язкові школи для всієї селянської молоді.

Хто не сіє,
той не жне.

ДАЖБОЖИЧ

ВОЯК (Пірична поема) (ЗАКІНЧЕННЯ)

Замовк. Німі, тяжкі рушніці
В руках тримає духа гарт,
Шрапнелі рвуться. Наче з криці,
Завмер позаду арьєргард!

Обідрани, не люди — тіні
(Жарини жевріють в очах),
А його пальці змійні й сині
Щось нишпорять по кишенях...

Іх постаті хитає вітер,
Утома паморочить світ...
Враз він спинився, наче вритий
І тихо прикинувся за пліт:

І до останнього набою
Ще клав покотом ворогів,
Що наче злілі пси юрбю
Спішили вже з усіх боків.

Тоді із шаблею на голо
В ворожі врізався ряди,
Ось розірвав вже смерті коло.
Уже пробився до води,

Та... враз немов обсунувсь в воду
Під градом куль ворожих з
Груч

І впав за честь свого народу,
У проклятий, холодний Збруч...
Тут стогоном важким озвався
І Жовті Води й Конотоп...

Чигрин, Батурина — захитавсь,
Крутяських жертв відкрився
Гроб...

І марно ждатиме Оксанка
І визиратиме в вікно,
І ніч проплаче аж до раку
З осіннім вітром заодно.

Подар А. Ш.

тисячах забитих, закопували трупи в землю, вниз головою й ногами до гори як трофея (Лео Фробеніус). Справді героїсько провадив своє військо герцог Генрих проти цієї кровожадної маси. Він впав в бою, але з розпачливою хоробрістю вдарив знову лицарі Йогана в переважаче число степових козовників. Після завзятого нападів й мужнього опору — улягли німці перевазі й були покрані. Але врешті забракло сил монголам, щоб використати цю перемогу. Вони повернули назад на Україну, й Европа була врятована.

В XVI ст. попала Україна під польське панування. Почалися тоді релігійні заворушення й поволі з'явилися перші прояви національного руху. Появилася об'єднана козащина й розгорілися війни з Польщею. Великі гетьмани вже мали значні досягнення й могли встановити короткі періоди розквіту, але країна все знаходилась під гнітом свого північного сусіда — московського, зростаючого в силу царства.

Тоді ж прийшов напад турків на чорноморські береги. Й знову закликали українці німців до помічі. Бернгард-фон Прітвіц пішов на той заклик, прийняв військовий провід і успішно боровив українську землю. Також і німецький імператор Рудольф II (1594), пануючий на Габсбургах в Празі, не раз удилав помічі Україні.

В XVII ст. знову курфюрст Фрідріх Вільгельм Бранден-

бурський вгадав потребу помічі українцям, тим самим перешкоджаючи розширенню впливів московинів. Але безоглядне насильство все більше й більше поковувало українців. Це був час, коли Німеччина перебувала в завершці 30-літньої війни.

У XVIII ст. доконано страшний удар по українському культурному життю. Високі школи в Луцьку й Острозі, а також академія в Києві були примусово закриті й українська народна православна церква попала під владу московських митрополитів. Свобідний до цієї пори український селянин, попадає в московське кріпацтво. Цілий край стає під знаком московських переслідувань.

В 1791 році з'являється маршал української шляхти граф Капніст до німецького міністра Герцберга з запитом, чи може рахувати Україна на поміч Пруссії проти Росії. Росіяни в союзі з Австрією знаходилися тоді у війні з Туреччиною, й українці хотіли використати цю нагоду, аби з пруською поміччю вирватись з московської неволі. Відповідь пруського міністра була така, що українцям належить все необхідне зробити, аби цю поміч дістати.

Прийшла світова війна. Важка доля прийшла Україні й її населенню, в цій війні й українці бачили лише в Німеччині й в німецькій народі свій рятуюнок. Вони скаржилися до Німеччини в 1917 р. слідуючий заклик: «Ми притупаємо (ap-treten) до Німецького імпера-

тора, до німецьких союзних князів й німецького народу з пильною і сердешною просьбою, щоб нас звільнити з нашої довгої неволі».

В 1918 р. одірвалися українці від Москви. Але зараз же після оголошення незалежності, мусів Київський Уряд просити Німеччину про збройну поміч проти червоних московських наїзників. Плече в плече билися німецькі «фельдграуен» з українцями проти большевиків.

Україна знов по століттях неволі стала вільною. Але ж в недовзі прийшла катастрофа. Країну опанувала горожанська війна, большевики насунули знову, жиди опанували правлячі верстви, й невпинна журба, жорстоке терпіння знову затяжили над українським народом. Мільйон було розстріляно, і знову ж мільйони вмирали з голоду в «Житниці Європи». Фурія большевицька робила все, щоб знищити український народ. Стогін цього покраного народу не обходив світ; і німецький меч, як це часто було в історії, знову розбив цій країні кайдани.

Україна є вільна. Ритм життєвих законів знову зміняє мертвечину на живе життя в організмі народу. І знову доля судила цій країні побачити і почути марш німецьких воєнків.

Як символ української історії знов являється німецький меч. В його тіні зростає мир на Україні.

ОКРУЖНА ПРОСВІТА В РІВНОМУ

Зала кіна „СКАЛЯ“

Дня 25 березня 1942 р. о год. 18
в 29 „ „ „ 16 відбудеться

УРОЧИСТА

АКАДЕМІЯ

присвячена пам'яті

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В ПРОГРАМІ:

Вступне слово Голови Окружної Просвіти,
виступ хору Окружної Просвіти під про-
водом п. Ю. Цехміструка, сольоспів артиста
українських театрів Андрія Поліщука
і деклямації.

Початок пунктуально. По розпочатті академії
публічність на залу висується не буде.

Білет можна набувати
в Окружній Просвіті
вул. Гринченка № 69.
В день Академії—від
12 год. — в касі
кіна „СКАЛЯ“.

Ціни білетів від

10 до 20 крб.

Чистий дохід

на

ПРОСВІТУ.

ч. 758 1—1

ХРОНІКА

15 березня ц. р. в селі Богаїв-
ка, біля Радивилова, старанням
філії Т-ва «Просвіта» була
владштована Святочна Академія
для вшанування 81-х роковин
смерті Тараса Шевченка. На
програму Академії склалися
добре підготовлені реферат, спі-
ви та деклямації. Велике вра-
ження на присутніх зробила
деклямація 4-ох літньої дитини
Віри Рачковської, та сольоспів
п. Марії Рачковської. На за-
кінчення програми виставлено
IV і V дію «Невольника».

Зала «Просвіти» була виво-
нена місцевим населенням, як
також і з доколичинців сіл.

Село Богаївка, на полі куль-
турно-освітньої праці, займає
одне з передових місць. Славно
Богаївчани, нехай Ваша праця
принесе якнайкращі висліді.

В Олександрії, дня 15 березня
1942 р. в залі народного дому
відбулася Святочна Академія з
нагоди Шевченківських Роко-
вин.

Після відспівання Національ-
ного Гімну, змістовий реферат
Н. Т. «Духове обличчя Швеч-
ченка» виголосив Голова місце-
вої «Просвіти» п. Семен Бон-
дарчук. В Академії взяв участь
хор під кер. п. Якубовського.
З численних декляматорських
виступів найкраще випала де-
клямація п. Степана Поповича
«Гонта в Умані». Декляматор
способом виголошення дуже
вдало зобразив внутрішню бо-
ротьбу Гонта при вбиванні
своїх синів-зрадників. Діти, за-
ходом ЖСУ, відіграли сценку
Шкрумеляка — «Дитяча тай-
на». Академію закінчено від-
співанням цілою залюю «За-
повіту».

Присмо вважав факт, що
помимо великого числа присут-
них на залі був спокій і куль-
турна поведінка.

15 березня ц. р. Заходами
Окружного товариства «Просві-
ти»

Шкільний Відділ м. Рівного на підставі розпо-
рядження п. Гебітскомісара повідомляє, що в
Середній Технічній школі,
в Середній Торговельній школі
та в Промисловій

Навчання розпочинається 25 березня 1942 р.
Шкільний відділ м. Рівного.

BEKANNTMACHUNG

Der Herr Reichskommissar für
die Ukraine hat mit Wirkung vom
1.1.1942 die Erhebung einer Hund-
steuer angeordnet.

Die einheimische Bevölkerung
die Stadt Rowno ist verpflichtet,
das Halten eines Hundes oder
mehrerer Hunde bei der Stadt-
verwaltung, Deutsche Str. 46, in
der Zeit vom 23.3 bis 23.4.42
auf Zimmer Nr. 17, während der
üblichen Dienststunden, anzu-
zeigen.

Der Deutsche Bürgermeister:
(—) GEHRMANN.

Rowno, den 20.3.1942.

ОГОЛОШЕННЯ

Пан Райхскомісар для Укра-
їни видав розпорядок з важні-
стю від 1 січня 1942 року в
справі побирання податку від
собак.

Місцеве населення м. Рівного
обов'язане є зголосити до ре-
єстрації свої собаки одного, чи
більше, в Міський Управі при
вул. Німецький № 46 в кімнаті
ч. 17 в часі урядових годин
в терміні від 23.III до 28.III.
1942 року.

(—) ГЕРМАН
Німецький Бурмістр.

Рівне, дня 20.III.1942 р.

760 1—1

Важне!

До будівельних робіт пошукуємо

мулярів, тинкарів, теслів,
столярів, малярів і по-
мічників будівельних
робітників.

Зголошення у фірмі

FRITZ BENDER

Rowno, Königsbergstr. 59.

ч. 714 1—1

ПРАВДА

про спадкоємців кривавих царів—
Статна та його наміри.

Вже вийшли такі книжечки

„БІБЛІОТЕКА АНТИКОМУНІСТА“:

„СТАЛІНСЬКА КОНСТИТУЦІЯ“ спореду і зводу. Ціна 3 крб.
з поштою перес. 4 крб. (Це об'єднане видання тексту
конституції (СССР), яке з'являється тайно вийшли „полюди
народу“ щодо своїх підданців. Хто мусів „полюди
народу“ конституцію, мусів топер прочитати цю кни-
жечку.)

„ПУШКІН І МИ“ — ціна 3 крб. з пересилкою 4 крб. (Хто з
нашау Сталіна виправ пару років творчість Пушкіна,
тому повинен прочитати цю книжечку, в якій автор на
ці ставі т-м-же погляди антисталинських творців Пушкіна
з'ясовує нам чим він був, як стався до українців
і інших народів крім московського, а також чому його
твори поширювані Сталіном.)

„ПРАВДА ПРО НАШЕ МИНУЛЕ“ — ціна 6 крб. з перес. 7 крб.
(У цій книжці на основі наших та чужих літописів,
а також історичних матеріалів, вивчена правда, котру
дбайливо ховали від нас за Сталіна бо викриття її
в корені знищувало всі його плани.)

ч. 759 1—2

ПОВІДОМЛЕННЯ

Всіх Ви. Передплата вів в Україні і закордонном по відомляємо,
що вистає передплата на наші часописи демо змінити згоду на те,
що покищо немає зниженої т.зв. гуртової поштової
оплати на часописи.

Тому передплата від 1-го квітня ц.р. вноситься:

	на часопис	без поштової з поштовою пересилкою пересилкою
„ВОЛИНЬ“	квартально 25 крб.	35 крб.
„У. ХЛІБРОБ“	„ 15 „	18 „
„ОРЛЕНЯ“	„ 12 „	15 „

Хто надіслав меншу висту на передплату погугнен нехайно
доповнити її згідно з повним цінником і внаслідок приймемо
вислаку часопису загалом по вичерпанні надісланої суми.
Згодом у разі, що переслава грошей до нас з'явиться доволі
догого — часом навіть 3 тиж., тому треба задалегідь вислаку
передплату.

Українське Видавництво „Волинь“
Рівне, (Україна), вул. Німецька 89.
Ukrainischer Verlag „Wolfynien“
Rowno, (Ukraine), Deutsche Str. 89.

761 1—5

Оголошення

Згідно з розпоряджен-
ням п. Гебітскомісара в
Рівному наука в Рівен-
ській Окрузі розпочина-
ється з днем 25 березня
1942 р. Всі вчителі повинні
негайно зголоситися до
Районових Управ для одер-
жання призначень.

РІВЕНСЬКИЙ
ШКІЛЬНИЙ ВІДДІЛ.

Куплю собаку вівчур, або се-
тери у віці 4—1 року. Адреса: Ве-
теринарний Відділ при Гебітско-
місаріаті в Рівному.

702 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

Дирекція Середньої Технічної
Школи в Рівному, вул. Дорошен-
ка 85 (б. Кляшторна), подає до ві-
дома, що продовжується прийняття
учнів на перший та підготовчий
курс школи. Навчання в школі
триває 4 роки.

На перший курс приймаються
учні, що закінчили 6 або 7 кл.
десятиріччя, або були в 5 кл. гімназії.
На підготовчий курс приймаються
учні, що вчилися до 3 або 4 кл.
гімназії, або до відповідних класів
народної школи.

Дирекція Школи.

701 1—1

Уневажність тимчасову посид-
ку ч. 28/25 Володимира Коваль-
чука з с. Лютичів, видану Райо-
ною Управою у Володимирі.

711 1—1

УВАГА

Хто знає про долю в'язнів, що перебували в Рівненській
в'язниці і яких підчас війни було вивезено в Кіровоградську
область, проситься подати про них висту до В-на „Волинь“
в Рівному.

Часописи, що виходять в східних областях України, просимо
наше оголошення передувати.

704 1—2

Уневажність загублений піш-
порт і 2 харчеві картки Дубіль
Олени з Острівка, видані Районою
Управою у Володимирі.

712 1—1

Розшукую доньку Абдулу Анфісу
Андрійову, народжену 1923 р., яка
була на лікуванні в Ортопедичному
Інституті в Києві і 16 липня 1941 р.
евакуована до Ростова.

Про її місце перебування проси-
мо сповістити на адресу: Абдула
Віра, Нова Прага, Готель, обл. Ки-
ровоград.

705 1—1

Шукаю доньку Захаренку Марію
Федорівну, народжену 1921 р., яка
була на фронті, як мобілізована, в
районі Шепетівки.

Хто знає про її місце перебування,
просимо повідомити Захаренку Фе-
доту с. Мала Виска, р-н Мала Виска,
Кіровоградська область.

706 1—1

Хто знав би про долю Бориса і
Гліба Волкових, синів Петра, та Се-
рафима Алексієва, арештованих 28
травня 1940 року НКВД в Здобу-
нові і вивезених до Москви, про-
симо повідомити родині: Здобунові,
вул. Садова 27, або священику Алек-
сієву, с. Здобунові 6. Здобунова.

707 1—1

Шукаю свого чоловіка Вілашова
Леоніда Григоровича, літ 45, який
підчас війни був евакуований. Ві-
лашова Явдоха, с. Михайлівка, р-н
Славотградківка, Кіровоградська
область.

708 1—1

Максим Дарчук уневажність Авс-
вайс ч. 387, виданий Гебітскомісарі-
атом в Рівному.

709 1—1

Литвин Корній уневажність карту
перемоли ч. 362, видану Районою
Управою в Клевани.

710 1—1

Хто знав би про долю Данилюка
Семена, який зник підчас війни,
тежень до приходу Німецької Ар-
мії, просимо повідомити матір Да-
нилюка Євгенію, с. Юр-Новослав, р-н
Клевани.

713 1—1

Популюю Марусю і Віру Рома-
ненко, Юлію Гарасимчук, евакуо-
ваних більшовиками з МТС Мирно-
вця, Млинського району, на Дубе-
чині. Савицький Е., Муравієва.

557 7—10

Пошукуємо забораних до червоної
армії.

Мельничука Івана з с. Великий
Житин, Рівненської округи. Служив
у Саратові.
Богученко Володимира з с. Бар-
маки, Рівненської округи. Служив у
Великих Луках, Калінінської обла-
сті.

Голуба Івана з Мізоча, Здобу-
новської округи. Підчас війни бу-
в мобілізований до Дубна, пізніше
був у Житомирі.

Повара Павла з с. Олібів, Дубе-
чинської округи. Служив у Північній
Омелючука Афанасія, студента ме-
дицини, з с. Чеського Малина,
Острозького району, Рівненської
області. Служив при авіації в Мо-
літополі, Запорізької області.

Соцука Олександра з с. Спасова,
р-н Мізоч. Перебував в табірні по-
лоненні ч. 33 в В'єтнамській
Соцука Василя з в. Підляський.
Мізоч, служив у м. Німечку, Орло-
вської області.

Марчука Павла з Дроздова, Ту-
чинської р-ну. Служив у м. Ма-
нітогорськ.

659 313, 694—699 1—1

Шукаємо забораних до червоної
армії.

Ярового Евдокима з Олександрії,
Вільний посад Новоградської Сіль-
управи. Був на фронті під Києвом.
Бушуєва Федора з Олександрії,
Вільний посад Новоградської Сіль-
управи. Полав у полон під Києвом.
Терентієва Івану з Протопопівки,
р-н Олександрії. Служив у Смо-
ленську.

Кирпу Григорія з с. Зелена, Кол-
панівської р-ну обл. Кіровоград.
Був на фронті в районі міста Кра-
маторська.

Кирпу Тимофея з с. Зелена, Кол-
панівської р-ну обл. Кіровоград.
Був на фронті в районі міста Кра-
маторська.

Швеція Степана з с. Олександрії,
Петрівської р-ну обл. Кірово-
град. Був на фронті в районі міста Кра-
маторська.

Бреухуця Івана з м. Виски, вул.
Хмельницького, обл. Кіровоград.
Служив у червоній армії на Захід-
ній Україні.

Податина Гнатія з м. Виска,
обл. Кіровоград. Служив у червоній
армії в м. Львові.

Тутова Василя з Саврадківки, обл.
Кіровоград. Служив у м. Фрунзовка,
обл. Одеса. На фронті був у Дуба-
серах під Дністром на Бессарабсь-
кому фронті.

Кудри Івана з Малої Виски, обл.
Кіровоград. Був змобілізований до
Миколаєва.

Бугайченка Петра з с. Верезівки,
р-н Олександрії. Служив у Києві.
Онуфрійчука Максима з с. Ве-
ликий Житин, служив у Куйбишев.
Шереметівського Володимира з
Мізоча, окр. Здобунові.

Попчука Федора з с. Прусок, р-н
Гоша. Забраний до полону під Ві-
лою Церквою.

Панасюка Григорія з с. Прусок, р-н
Гоша. Забраний до полону під Ві-
лою Церквою.

Ляшчука Андрія з с. Прусок, р-н
Гоша. Забраний до полону під Ві-
лою Церквою.

Вабенка Петра з Каристівки, м.
Олександрії. Був у таборі полоне-
них в Фастові.

Лимаренка Миколу зі Знаменки,
обл. Кіровоград.

Страхонок Григорія з с. Нова-
ставець, р-н Гоша. Був у таборі
полонених в Замості.

Дмитрука Юхим з с. Речило,
р-н Оліха. Був забораний до обозу
при совєтській армії.

Ткачука Тимоша з с. Красносіль,
р-н Гоша. Служив у Новому Осколі.
Демчука Петра з с. Дроздова
б. Тучина. Служив у Приморським
Крайо ст. Роздалька.

Прийму Миколу з с. Марцелівки,
р-н Верба, окр. Володимир Вол.
Служив в с. Корніч, р-н Коломия,
обл. Станіславів. Потім перевезе-
ний до м. Поздич.

Пелехова Леоніда з Новостароду-
бу, р-н Петрівка, обл. Кіровоград.
Перебував у Києві, потім в таборі
полонених в Шепетівці.

Снісаря Василя з Олександрівки,
обл. Кіровоград. Служив в м. Ві-
нниці.

Костенюка Івана з Олександрівки,
обл. Кіровоград. Був на фронті в
Бессарабії.

Паруля Грицька з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Полав
в полон в районі Орша.

Лямтія Грицька з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Полав
в полон.

Вака Федора з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Був в
полоні в р-ні Ярослав.

Дем'яненко Онисья з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград.

Дем'яненко Федору з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Був на
фронті в Кривому Розі.

Копиченка Микола з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Перебував в полоні.

Вілашова Федора з с. Михайлівки,
Славотградківського р-ну, обл.
Кіровоград. Служив на Кавказі.

36. Кучеренка Антона з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Був на фронті в районі Хер-
сона.

37. Лісового Федору з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Був на фронті в районі Ярослав.

38. Шербіну Федора з Користівки,
р-н Олександрії. Був в таборі
полонених в Житомирі.

39. Богуча Степана з Користівки,
р-н Олександрії. Перебував в таборі
полонених в Кіровограді.

40. Вака Пилипа з Олександрівки-
Івангород, обл. Кіровоград. Був в
полоні в районі Орша.

41. Безпечного Василя з Олександрівки,
Івангород, обл. Кіровоград. Був на фронті в районі Кривого Розу.

42. Тищенко Івана з Олександрівки,
обл. Кіровоград. Був на фронті на
терені Львівської області.

43. Трегуба Івана з Олександрівки,
обл. Кіровоград. Був на фронті в
районі Мінська.

44. Сулака Дениса з Олександрівки,
обл. Кіровоград. Був на фронті в
районі Одеси.

45. Олексюка Степана з Дубі-
р-н Верба, окр. Володимир Вол.
Служив у Володимирі. При відступі
біля Дніпра був розстріляний.

715 — 757 1—1

ЦІННИЙ ОГОЛОШЕНЬ: За текстом серед звичайних оголошень ціла сторінка коштує 6.000 крб., пів сторінки 3.100 крб., чверть сторінки 1.600 крб., восьма частина сторінки містимо за оплатою 2 крб. за 1 мм. на одну п'яльцу (стовпець). Сторінка має 6 п'яльці (стовпців). Дрібні оголошення рахують по 4 крб. за одно слово. Чи полонених знижуємо ціну, а то 50 копійок за слово. Товстий друк рахуємо подвійно. При замовленнях більше як 3 рази даємо 10% опусту. Від 10 разів — 20% опусту. Належність за оголошення платна згорі. За зміст оголошень редакція не відповідає.

ПЕРЕДПЛАТА: Часопис „Волинь“ виходить 2 рази в тиждень, на четвер і неділях. Окреме число коштує 1 крб. Четвертична передплата з поштовою пересилкою — 15 крб. Поштою вислаємо лише до тих місцевостей, де є поштовий уряд. Години праці в адміністрації від 8—13 і від 15—18 год. кожного дня. В неділі і свята джур від 1—12 години.

ВИДАВЕЦЬ: Українське Видавництво „Волинь“ сп. з обм. відп. в Рівному. Основоположник і головний редактор СТЕПАН СКРИПНИК. Головний редактор приймає інтересантів кожного дня від 10—12. Редакція застерігає собі право виправляти рукописи. Невикористаний матеріал не повертає.

Друківство в Окружній Друкарні в Рівному

КП 16244/1
ВН Д 283/1 2952